

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Korouhev národům

Pokud my učíme Duchem a vy Duchem nasloucháte, někdo z nás se vyjádří k vaší situaci.

Každá nota písní, které zde zazněly, a každé slovo, které zde bylo řečeno, mě natolik dojaly, že se modlím, abych vůbec byl schopen mluvit.

Než president Brigham Young opustil v zimě roku 1846 Nauvoo, měl sen, v němž viděl anděla, jak stojí na kuželovitém pahorku kdesi na západě a ukazuje na údolí pod ním. Když pak asi o 18 měsíců později vstoupil do údolí Solného jezera, uviděl nad místem, kde jsme nyní shromáždění, tentýž kopcovitý výběžek, který spatřil ve vidění.

Jak již bylo opakovaně řečeno od tohoto řečnického pultu, bratr Brigham vedl skupinku vedoucích na vrchol onoho pahorku a pojmenoval ho Ensign Peak [neboli Štít korouhve], což je název, který měl pro tyto novodobé Izraelity náboženský význam. O pětadvacet staletí dříve prorok Izaiáš prohlásil, že v posledních dnech „utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a ... [tam On] vyzdvihne korouhev [pro národy]“.¹

Tito bratří, kteří tento okamžik v historii považovali za částečné naplnění onoho proroctví, si přáli rozvinout nějaký prapor, aby doslova naplnili onu představu „korouhve pro národy“. Starší Heber C. Kimball

dal k dispozici žlutý šátek. Bratr Brigham uvázal šátek na vycházkovou hůl, kterou nesl starší Willard Richards, pak zabodl provizorní vlajku do země a prohlásil údolí Velkého Solného jezera a okolní hory za ono prorokované místo, z něhož bude vycházet slovo Páně v posledních dnech.

Bratři a sestry, tato generální konference i ostatní její výroční a pololetní verze jsou pokračováním onoho prvního prohlášení světu. Svědčím o tom, že zasedání posledních dvou dnů jsou dalším důkazem toho, o čem se zpívá v naší písni „Sionu prapor je rozvinut“², kde prapor dozajista symbolizuje i naše *měřítka*. Není náhodou, že anglické vydání poselství generální konference vycházejí v časopise, jehož název prostě zní *Ensign* [neboli Korouhev].

Zatímco naše konference pomalu končí, žádám vás, abyste se v dalších dnech zamýšleli nejen nad poselstvími, která jste slyšeli, ale také nad tím, jak jedinečným úkazem samotná generální konference je – v co my, Svatí posledních dnů, věříme ohledně těchto konferencí, a k čemu vyzýváme svět, aby si poslechl a čeho si všiml. Svědčíme každému národu, pokolení, jazyku a lidu, že Bůh nejenom žije, ale že také promlouvá, že pro naši dobu a pro náš

den představují rady, které jste vyslechli, pod vedením Svatého Ducha, „[vůli] Páně, ... slovo Páně, ... hlas Páně a moc Boží ke spasení“.³

Možná již víte (a pokud ne, vědět byste měli), že až na vzácné výjimky není žádnému muži ani ženě, kteří zde promlouvají, zadáno téma proslovu. Každý má za úkol postit se a modlit se, studovat a bádát, začínat a zastavovat se a znovu začínat, dokud si není jist tím, že pro tuto konferenci, v této době, připravil téma, které by si Pán přál, aby přednesl, nehledě na osobní přání nebo vlastní priority. Každý muž a žena, kterým jste v uplynulých deseti hodinách generální konference naslouchali, usilovně následovali Jeho nabádání. Každý z nich plakal, trápil se a upřímně usiloval o to, aby ho nebo ji Pán vedl v myšlenkách a slovech. A právě tak, jako Brigham Young viděl anděla stojícího nad tímto místem, vidím i já anděly, kteří zde stojí. Moji bratři a sestry z řad generálních úředníků Církve se budou cítit nesví kvůli tomuto označení, ale já na ně tak pohlížím – jsou to smrtelní poslové s andělským poselstvím, muži a ženy, kteří mají všechny fyzické, finanční i rodinné těžkosti, které máme vy i já, ale kteří s vírou zasvětili svůj život povolání, kterého se jim dostalo, a povinnosti hlásat slovo Boží, nikoli to své.

Pomyslete na rozmanitost poselství, která slyšíte – což je o to zázračnější, že tyto proslovy nejsou nijak koordinovány, vyjma nebeským vedením. Proč by ale neměly být tyto proslovy rozmanité? Většina těch, kteří se shromáždili, ať již je vidíme nebo ne, jsou členové Církve. Nicméně díky zázračným novým metodám komunikace tvoří dokonce větší podíl posluchačů našich konferencí ti, kteří – dosud – nejsou členy

Církve. A tak musíme promlouvat k těm, kteří nás znají velmi dobře, i k těm, kteří nás neznají vůbec. I v samotné Církvi musíme promlouvat k dětem, k mládeži a k mladým dospělým, k lidem středního věku i k lidem starším. Musíme promlouvat k rodinám a k rodičům a k dětem doma, i k těm, kteří neuzavřeli manželství, jsou bez dětí a možná velmi daleko od domova. Během generální konference vždy klademe důraz na věčně platné pravdy, kterými jsou víra, naděje, pravá láska⁴ a ukřižovaný Kristus⁵, a také otevřeně mluvíme o velmi konkrétních mravních otázkách dnešní doby. V písmech je nám přikázáno, abychom nemluvili „k tomuto pokolení o ničem, leda o pokání“⁶, a zároveň máme kázat „evangelium tichým [a ovazovat] rány skroušených srdcem“. Ať mají tato konferenční poselství jakoukoli podobu, vyhláší svobodu zajatým⁷ a hlásají nevystižitelná „bohatství

Kristova“.⁸ Předpokládá se, že v široké škále kázání, která jsou pronášena, se najde něco pro každého. Z tohoto pohledu to myslím vystihl před lety nejlépe prezident Harold B. Lee, když řekl, že evangelium má za cíl „utěšit ty, kteří se trápí, a potrápit ty, kteří jsou utěšeni.“⁹

Vždy si přejeme, aby to, čemu učíme na generální konferenci, bylo tak velkorysé a vstřícné, jako to, čemu Kristus učil původně, přičemž pamatujeme na výzvu k osobní kázni, kterou Jeho poselství vždy obsahovala. V nejslavnějším kázání, které kdy bylo proneseno, Ježíš začal oznamovat úžasné něžná požehnání, na něž si každý z nás chce činit nárok – požehnání slíbená chudým duchem, těm, kteří jsou čistého srdce, pokojným a mírným.¹⁰ Jak povznášející tato blahoslavenství jsou a jakou útěchu přináší duši! Jsou pravdivá. V tomtéž kázání ale Spasitel pokračoval dál a ukázal, jak stále užší musí být cesta

pokojných a čistých v srdci. „Slyšeli jste, že říkáno jest starým: Nezapíšeš,“ poznamenal. „Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož se hněvá na bratra svého, ... musí trpěti soud.“¹¹

A také:

„Slyšeli jste, že říkáno bylo starým: Nezcizoložíš.

Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.“¹²

Tak, jak cesta uřednictví očividně stoupá vzhůru, je stezka čím dál užší, dokud se nedostaneme na vrchol tohoto kázání, jež nás srazí na kolena svým prohlášením, o kterém právě mluvil starší Christofferson: „Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“¹³ To, co bylo pozvolné v nížních počáteční oddanosti, se stává na vrcholku opravdového uřednictví nesmírně namáhavé a velmi náročné. Pokud si někdo myslí, že Ježíš učil, že nejsme odpovědní za své chyby, nečetl to, co je ve smlouvě napsáno drobným písmem! Ne, v otázkách uřednictví Církve nefunguje jako restaurace rychlého občerstvení; nemůže být vždy po našem. Jednoho dne se *každé* koleno skloní a *každý* jazyk vyzná, že Ježíš je Kristus a že spasení může přijít jedině *Jeho* způsobem.¹⁴

I když se ve svých poselstvích na generální konferenci snažíme učinit zadost striktním pravdám i zahrnout pravdy konejšivé, budte si prosím jisti tím, že když mluvíme o obtížných tématech, chápeme, že ne každý sleduje pornografii nebo se vyhýbá manželství nebo má nezákonné sexuální vztahy. Víme, že ne každý porušuje sabat nebo vydává křivé svědectví nebo zneužívá manželského partnera. Víme, že většina našich posluchačů se *neprovinila* těmito věcmi, ale máme posvátné pověření pozvedat varovný

hlas vůči těm, kteří vinni jsou, ať již jsou na světě kdekoli. Pokud se tedy snažíte dělat to nejlepší, co dokážete – pokud se například snažíte pořádat rodinný domácí večer navzdory ruchu, který někdy v domě plném malých rušitelů panuje – tak si napište jedničku, až o tomto tématu budeme mluvit, a soustřeďte se na jiné, které se věnuje tomu, v čem se možná zlepšit potřebujete. Pokud my učíme Duchem a vy Duchem nasloucháte, někdo z nás se vyjádří k vaší situaci a pošle osobní prorockou epištolu jen pro vás.

Bratři a sestry, na generální konferenci předkládáme svá svědectví společně s ostatními svědectvími, která přijdou, neboť, tak či onak, Bůh *zajistí*, aby Jeho hlas byl slyšen. „Vyslal jsem vás, abyste svědčili a abyste varovali lid,“ řekl Pán svým prorokům.¹⁵

„[A] po svědectví vašem přijde svědectví zemětřesení, ... hromů, ... blesků a ... bouří a hlasu vln mořských zvedajících se nad meze své.

Bukurešť, Rumunsko

A andělé [budou volat] silným hlasem, troubíce na pozoun Boží.¹⁶

Každý z těchto smrtelných andělů, který přišel k tomuto řečnickému pultu, svým způsobem „zatroubil na pozoun Boží“. Každé pronesené kázání je vždy, podle definice, svědectvím o lásce i varováním, a stejně tak i příroda sama bude v těchto posledních dnech s láskou svědčit i varovat.

Za okamžik přijde president Thomas S. Monson k řečnickému pultu, aby tuto konferenci zakončil. Dovolu mi říci něco osobního o tomto milovaném muži, služebně nejstarším apoštolovi a prorokovi pro tuto dobu, v níž nyní žijeme. Vzhledem k zodpovědnostem, které jsem zmiňoval, a všemu, co jste na této konferenci slyšeli, je zřejmé, že život proroků není snadný, a ani život presidenta Monsona snadný není. Konkrétně o tom hovořil včera večer na kněžském zasedání. Byl povolán apoštolem ve věku 36 let, jeho dětem bylo 12, 9 a 4 roky. Sestra Monsonová a tyto děti odevzdávají svého manžela a otce Církvi a s tím spojeným povinností již více než padesát let. Vypořádali se s nemocemi i s různými nároky, přestáli hrboly a šrámy smrtelnosti, kterým každý z nás čelí, přičemž některé nepochybně ještě leží před nimi. President Monson si ale při tom všem zachovává nezlomnou dobrou náladu. Nic ho nesrazí na kolena. Má pozoruhodnou víru a neobvyklou vitalitu.

Bratře presidente, za celé toto shromáždění, zde i na jiných místech, říkám, máme vás rádi a vážíme si vás. Vaše oddanost je příkladem pro nás pro všechny. Děkujeme vám za vaše vedení. Čtrnáct dalších, kteří zastávají apoštolský úřad, plus ostatní na pódiu, ti, kteří sedí mezi shromážděnými, i celé zástupy těch, kteří se shromáždili po celém světě, vás mají rádi, podporují vás a stojí s vámi, bok po boku, v tomto díle. Jakýmkoli způsobem, kterého budeme schopni, vám pomůžeme nést vaše břímě. Jste jedním z oněch andělských poslů povoláných ještě před založením světa, aby mávali korouhví evangelia Ježíše Krista celému světu. A děláte to velkolepě. O tomto evangeliu, které je hlásáno, o spasení, které poskytuje, a o Něm, který ho nabízí, svědčím ve velkolepém a slavném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Izaiáš 2:2; 11:12.
2. „Papřsek jitrní“, ZNPPD 2, č. 53.
3. Nauka a smlouvy 68:4.
4. Viz 1. Korintským 13:13.
5. Viz 1. Korintským 1:23.
6. Nauka a smlouvy 6:9; 11:9.
7. Viz Izaiáš 61:1.
8. Efezským 3:8.
9. Viz Harold B. Lee, in “The Message,” *New Era*, Jan. 1971, 6.
10. Viz Matouš 5:3–12.
11. Matouš 5:21–22; viz také 3. Nefi 12:22.
12. Matouš 5:27–28.
13. Matouš 5:48.
14. Viz Římanům 14:11; Mosiáš 27:31.
15. Nauka a smlouvy 88:81.
16. Nauka a smlouvy 88:89–90; 92.